

SFÂNTUL IERARH NICOLAE

Sfântul Nicolae este chipul desăvârșit al păstorului celui bun, care și-a pus sufletul său pentru noi (Ioan 11, 15). De aceea toată viața lui a fost o continuă jertfire și dăruire de sine pentru binele și mântuirea credincioșilor lui dragi. Sfântul ierarh Nicolae a înțeles cuvântul Mântuitorului că nu este alt mijloc de a câștiga iubirea, încrederea și cinstirea poporului, decât acela de a te apropia de inima lui prin fapte concrete de iubire, de milă și de ajutor. Multe sunt faptele de iubire și de milostenie creștine săvârșite de Sfântul Nicolae, căci a fost ajutorul celor sărmani, mângâietorul celor necăjiți, ocrotitorul și sprijinitorul celor nedreptățiți, izbăvitorul celor în primejdie, tuturor părinte și pildă de urmat. De aceea credincioșii l-au răsplătit cu iubirea lor, cu admirația și cinstirea lor pe care i-au dovedit-o totdeauna aici pe pământ, iar Dumnezeu cu fericirea veșnică în Ceruri. „Dumnezeu este iubire” (Ioan 6, 16) și de El ne apropiem mai întâi de toate prin iubire. Iubind pe oameni, ne apropiem de Dumnezeu. Sfântul Nicolae este unul dintre cei care s-au apropiat mai mult de Dumnezeu, pentru că a iubit mult pe semenii săi. Iar iubirea lui față de oameni a fost atât de mare, încât ea se prelungește dincolo de limitele vieții sale pământești. De acolo din ceruri cu trecerea care se bucură în fața lui Dumnezeu, Sfântul Nicolae ajută pe aceia care i-au fost atât de dragi în viață, pe acei săraci, bolnavi, suferinzi, umiliți și asupriți, în care el a văzut totdeauna niște frați mai mici ai lui Hristos (Matei 20, 40,45). Sfântul Nicolae a lăsat peste veacuri amintirea frumoasă, trainică și durabilă a unui mare păstor, părinte, ocrotitor și binefăcător al turmei încredințate lui spre păstorie, vajnic mărturisitor al lui Hristos, apărător al dreptei credințe și mare făcător de minuni. Viața lui minunată ne învață un mare adevăr. Cu cât ne vom smeri mai mult pe noi înșine și vom face din viața noastră un altar de jertfă pentru binele și fericirea semenilor noștri, cu atât ne vom înălța mai sus în prețuirea și în iubirea semenilor pe pământ și cu atât vom plăcea mai mult lui Dumnezeu, sus în ceruri.

Istorieară despre Sfântul Nicolae

Sfântul Nicolae și Sfântul Ioan Casian mergeau spre cer, pentru a participa la Liturghia cerească. Deodată, au văzut un om nevoiaș, al cărui car se înfundase în noroi. Omul împingea din greu, dar carul nu se urnea. Văzând aceasta, marele Nicolae a sărit în ajutorul omului, iar Sfântul Casian și-a continuat călătoria, pentru a nu întârzia la marea întâlnire cu Dumnezeu. Acesta din urmă a ajuns pentru Sfânta Liturghie din cer. Mai pe urmă, pe la mijlocul Liturghiei, a sosit și Nicolae, murdar din cap până în picioare și s-a așezat ultimul în Biserica raiului. Însă Dumnezeu a zis:

- *Sfinte Ioane Casiane, pentru că ai venit la timp, vei avea Biserici închinare în numele tău și puțini oameni vor purta numele tău și vei fi sărbătorit odată la patru ani. Iar tu, Sfinte Nicolae, pentru că ai venit târziu, dar ai ajutat pe omul cel sărman, vei avea patru sărbători peste an, mulțime de oameni îți vor purta numele și zeci de mii de Biserici vor fi zidite în cinstea ta. În plus, vei fi iubit de mulți copii.*

Sfânta Muceniță Filofteia - 7 decembrie

Sfânta Muceniță Filofteia a trăit în sec. al XIII-lea, în sudul Dunării, din neam de români. Una din îndatoririle Filofteiei era aceea de a-i duce mâncare tatălui ei, care muncea la câmp. Însa, Filofteia întâlnea în drum mulțime de săraci și, fiind milostivă împărțea din ea săracilor, atrăgând nemulțumirea și reproșul părintelui. Într-una din zile, tatăl descoperă fapta ei și orbit de furie scoate o bardă pe care o avea la el și lovește pe fată la picior. Tânăra Filofteia a fost grav rănită la un picior. În urma acestei răni și-a încredințat sufletul Domnului, la vârsta de doar 12 ani. Moaștele Sfintei Filofteia au fost duse mai întâi la Târnovo, unde au rămas până în anul 1393. În acel an, Țaratul bulgar a fost ocupat de turci, care au și ars orașul. Pentru a le feri de profanare, moaștele au fost duse la Vidin, unde au stat puțin timp, până în anul 1396. După înfrângerea armatelor creștine la Nicopole, crescând amenințarea turcă, moaștele au fost oferite domnitorului Țării Românești, Mircea cel Bătrân (1386-1418). Acesta le-a așezat în vechea ctitorie domnească, cu hramul „Sf. Nicolae”, de la Curtea de Argeș, pe atunci catedrala mitropolitană. După construirea noii biserici de către Neagoe Basarab, sfințită la 15 august 1517, moaștele au fost așezate aici. Moaștele au rămas la Curtea de Argeș până în anul 1893, când, datorită stării avansate de degradare a bisericii, au fost mutate în bisericile „Sf. Gheorghe” și „Adormirea Maicii Domnului”.

În timpul primului război mondial, datorită mutării frontului în apropierea acestei localități, moaștele au fost duse în paraclisul Mănăstirii Antim din București. După terminarea războiului, au fost readuse la Curtea de Argeș, iar din 1949 se află în paraclisul acestei mănăstiri. Sfânta Filofteia este considerată ocrotitoarea copiilor și a tinerilor, și în special a fetelor, pe care le ajută să se căsătorească și să aibă o viață liniștită. Istoria consemnează mai multe procesiuni cu moaștele Sfintei pe timp de secetă, iar tradiția spune că prin mijlocirea ei în fața lui Dumnezeu a plouat, iar roadele au fost bogate. Sărbătoarea Sfintei Filofteia se ține și pentru a fi feriți de diferite boli și necazuri atât noi, cât și animalele noastre. În anul 1955 s-a generalizat cultul unor sfinți ale căror moaște se află în România, printre care și Sfânta Muceniță Filofteia de la Mănăstirea Curtea de Argeș.

Sfântă Muceniță Filofteia, roagă-te pentru noi!

EU SAU HRISTOS

Astăzi mulți dintre noi, creștinii ortodocși, uităm care este chemarea noastră inițială, a celor ce purtăm numele lui Hristos prin lumea de azi. A fi creștin e mare lucru, dar acest lucru presupune un permanent efort. Oare mai există în lumea asta oameni cu inimă curată?.. în care să ai încredere și care să-ți fie frați mai ceva decât frații naturali sau măcar ca ei. Este dureros când cineva uită că ți-i prieten și chiar cu prima ocazie te vinde pentru un interes ascuns pe care-l urmărește din „prietenia” cu tine. Este iarăși greu de suportat situația în care prietenul tău uită de tine atunci când are ocazia să-ți ia locul și face tot posibilul pentru a-l obține folosindu-se chiar și de cele mai viclene metode. Da, este vorba de o grea încercare. Cam toți oamenii vreau mai mult binele lor - legea cărnii. Și ajungi astfel să conștientizezi că lumea nu se deosebește cu nimic de o mare pădure în care trăiesc bine doar cele mai puternice și cele mai viclene animale. Animalele nu au decât o singură grijă: dobândirea hranei cu orice preț, chiar și cu prețul unei lupte pe viață și pe moarte. Cam fiecare om atunci când are șansa să dobândească un bun sau un post înalt în societate sau alte beneficii, bani etc. cu prețul renunțării la prieteni, nu ezită nici o clipă și face tot posibilul să nu piardă ocazia de a se „îmbogăți”. Ce este această luptă sălbatică? Care este cauza ei? Răspunsul e simplu: uitarea de Dumnezeu! Noi uităm de Dumnezeu, de purtarea lui de grijă! Da! Viața noastră nu este hristocentrică ci egocentrică: „Eu îmi rezolv singur problemele!”, „Eu îmi fac singur dreptate!”, „Eu singur îmi fac fericirea!”, „Numai eu am dreptate!”, „Eu niciodată nu greșesc!”, „Eu îmi sunt mie însumi Dumnezeu!” – asta spune omul contemporan chiar dacă se numește pe sine creștin! Cineva ar putea spune că nu-i adevărat ce zic, că omul contemporan începe să meargă la biserică, că astăzi bisericile sunt deschise. Să știți că, chiar dacă omul contemporan merge la biserică, asta încă nu înseamnă prea multe. Nu odată se întâmplă chiar și unui creștin care frecventează regulat biserica să uite de Dumnezeu atunci când îl cuprind

încercările, așa încât el repede se transformă dintr-o oaie blândă într-un lup răpitor care sfâșie pe toți cei ce încearcă să-i atingă personalitatea. Iată de ce există în lumea asta goana după posturi înalte și după câștigarea cât mai ușoară a câtor mai mari beneficii. A fi creștin este greu, dar nu imposibil. Ceea ce trebuie să faci e să încerci să ierți pe batjocoritor și să-ți

pui nădejdea în Dumnezeu. Și Dumnezeu nu te va lăsa! Iar pe cei ce caută slavă și putere, pe cei ce cred că prin dobândirea unui post înalt va reuși să închidă gura celor ce l-au supărat să nu-i urâm ci să-i considerăm ca pe niște cuprinși de boala sau patima slavei deșarte. Nu trebuie să ne mâniem pe ei. Nu trebuie să ne răzbunăm. Este o nebunie a te răzbuna pe un bolnav care stă la pat și din cauza suferinței lui te înjură, te mai și batjocorește. Cu ce-l vei ajuta dacă te vei răzbuna împotriva lui? Ce să faci în astfel de situații? Când aproapele tău nu încetează să te supere, să te provoace? Rugăciunea stăruitoare este cea mai eficientă soluție în astfel de cazuri.

Mă nevoiesc „inteligent” - Comoditatea și lenea

Se întâmplă uneori să sorbim cu sete învățături din viețile Sfinților Părinți pentru a ne mai înzdrăveni duhovnicește, dar de multe ori avem impresia, că viețuirea pe care o duceau ei atunci, creștinii de odinioară, este imposibilă în zilele noastre. Înțelegem viețile sfinților ca pe niște basme care ne uimesc cu frumusețea simplității lor, dar ne gândim că au trăit niște vremuri de mult apuse, vremuri în care nu aveai nevoie nici de televizor ca să-ți umpli viața, nici măcar de frigider ca să-ți duci traiul. Astfel ne descurajăm și ne închidem în carcasa comodității noastre, care este una din bolile cele mai răspândite în rândul credincioșilor, și care a înmuiat statura duhovnicească a omului contemporan încât a gârbovit-o cu privirea spre pământ pentru a nu mai vedea frumusețea cerească cu care ne așteaptă Domnul. Acest duh al comodității este extrem de înșelător pentru că de el se leagă păcatul lenei și al iubirii de sine, iar iubirea de inactivitate este paralizia mântuirii. Și a intrat acest păcat al comodității mai cu spor prin descoperirile tehnologice din ultimii ani. Tehnologiile care ne iau mereu prin surprindere, ne fascinează de multe ori și ne duc spre nebănuite descoperiri făcându-ne viața mai „frumoasă” cu un plus de noutate. Din ce în ce mai puțini credincioși, ne punem întrebări elementare de viețuire creștină: „Mă ajută pe mine lucrul acesta la mântuire?”, „Nu cumva aceasta îmi dăunează sufletește?”, „Îmi slăbește lucrul acesta pofta duhovnicească, pofta de rugăciune?” Dar nu este de vina tehnologia în sine, nici cei care o fac și o promovează cu spor, căci și ei au o scuză cât de mică în ochii noștri, căci și ei caută raiul, dar îl caută greșit, aici pe pământ, pentru că s-au rupt de Dumnezeu. De vina suntem noi pentru că în fiecare zi ne umplem viața cu lucruri care de cele mai multe ori nu ne sunt folositoare și ne putem lipsi de ele fără probleme. Multe lucruri sunt în plus față de ceea ce avem nevoie, de exemplu: Folosesc telefonul mobil pentru a putea comunica, deci am nevoie de un telefon căruia să-i țină bateria și să pot vorbi când este nevoie, acesta este scopul unui telefon, sa vorbesc, nimic mai mult. Dar n-am nevoie de 500 de melodii și 10 jocuri pentru a pierde vremea cu ele. Nici de cameră foto pentru a vorbi la un telefon. Pentru a mă deplasa cu o mașină nu am nevoie de scaune cu încălzire, nici de geamuri cu închidere electrică, ci doar de o mașină care sa nu se strice repede și să consume puțin, atât și nimic mai mult. Dar cei mai mulți încurcam noțiuni de bun simț elementar. Confundăm necesitatea cu moftul. Numim cu atâta lejeritate mofturile drept necesități, încât suntem de-a dreptul penibili. Căutam o viață cât mai comodă în orice aspect al ei, dar dacă ne-am depărta o clipă de toate acestea pentru a vedea o imagine de ansamblu, am constata cu uimire că noi, pe scara istoriei, facem lucrurile contrar creștinilor de odinioară care ar trebui să fie un exemplu de mântuire pentru noi. În loc să urcăm pe scara nevoiței, noi coborâm și încă mai și săpăm ca niște cârțițe în jos spre moarte. Sfinții Părinți se nevoiau să fie cât mai liberi de lucrurile pământești, dar noi ne nevoim spre a ne complica viața cu cât mai multe; ei se nevoiau cu bucurie spre mântuire, iar noi ne nevoim „inteligent”, caci așa ne învață slugarnicul diavol, măgulindu-ne cu amăgirea „eu știu de toate.. Știe el că pierde când luptă frontal contra mântuirii noastre așa ca denaturează lucrurile finuț, pe nesimțite, șoptindu-ne de multe ori în urechi: „Ține-ți omule contemporan credința și sărbătorile, dar i-ați și un fotoliu comod în care să stai uitat la televizor până seara târziu. Duminica mai bine citește evanghelia în liniște pe internet, decât sa te mai chinui cu mersul la biserică, că este multă înghesuială și nu ai aer”... Să ne cercetăm fiecare ca să găsim toate comoditățile care ne țin paralizați și să începem să ne nevoim din toată puterea noastră, ca să dobândim împărăția cerurilor. Să transpirăm și noi duhovnicește, așa cum ne învață Sfinții Părinți. Așa să ne ajute bunul Dumnezeu!